

han var sluppen vel over den dybe Rendesten ved Hjørnet af Elsdyrsgade. I en storblomstret Nat-trøje og med en Avispapirs-Papillot foran hvert Øre stod hun deroppe og nød Synet af hans høje, velbørstede og omhyggeligt holdte Person med en stolt Selvtilfredshed, som var han helt og holdent hendes eget Værk.

I det Øjeblik Højbaadsmanden kom forbi Nyboders Vagt med den høje Galge, hvori Alarmklokken hang, flyttede han regelmæssigt Paraplyen over i den højre Haand for at kunne hilse med den behandskede, dersom nogen af Vagtmandskabet skulde give ham militær Honnør — noget, han satte stor Pris paa og altid nøje mærkede sig. Derpaa drejede han lige saa regelmæssigt om ad Kamelgaden og stilede ned imod Amalienborg Slotsplads, hvor han Aaret rundt daglig indfandt sig til det Klokkeslet, da Vagtafløsningen skete, for at høre paa Musikken og betragte den sværtbeskæggede Tamburmajør og de strunke Vagtkommandører. Først naar den sidste Post var afløst, og Musikken trukken bort, forlod han Pladsen og gik over Store Kongensgade og gennem Borgergade videre ind i Byen.

Her, hvor han var udenfor sine Enemærker; hvor Ingen kendte ham som Højbaadsmand Olufsen, der havde faaet Dannebrogen af Kongens egen Haand; hvor han kort sagt var en ganske almindelig Spaserende, som Folk ustraffet kunde